

Hier zien we nog een restant van een van de oorspronkelijke muren. In die tijd werden er blokken gegoten, soms wel van 1 kubieke meter groot. In het midden stak een balk om de

steen te kunnen verplaatsen. De gaten in de muren zijn overgebleven doordat het hout is vergaan.

Het is een 14de eeuwse moors kasteel boven op de berg in Tabernas. Hier zaten de belangrijke katholieke koning en koningin Fernando en Isabel ondergedoken tijdens de Sitio de Almeria.

Nadien gaan we naar het hotel waar we de aperitief nemen aan het zwembad.

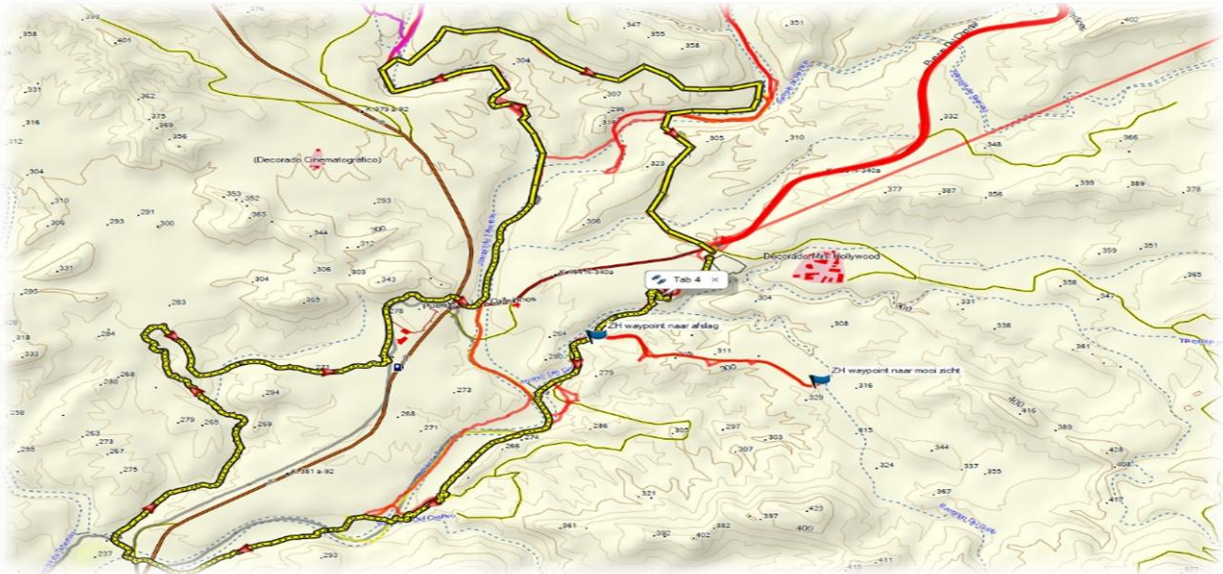

William en Nathalia maken voor ons een overheerlijke paella klaar.

Maandag 10 maart 2025

- Wandeling : Luswandeling in de Tabernaswoestijn
- Gebied : Tabernas
- Afstand : 12 km
- Stijgen : 200 m
- Dalen : 200 m
- Duur : 3 uur

De verwachting in Spanje is dat de Tabernaswoestijn, maar ook het woestijnachtige gebied bij Zaragoza, (men noemt dat gebied ook halfwoestijn) zich de komende tientallen jaren als

gevolg van de klimaatsverandering die nu al tot verdroging leidt, verder zal gaan uitbreiden.

Om de verwoestijning tegen te gaan heeft men al maatregelen genomen. Op dit moment is de provincie Almeria, waarin de woestijn zich bevindt, wereldwijd al het gebied waar de grootste

hoeveelheid zoet water uit zee wordt gewonnen door middel van ontziltingsinstallaties. Een gedeelte van dit water wordt dan ook gebruikt om de verwoestijning tegen te gaan.

Palmen hebben een schijnstam. De planten ontwikkelen één enkele stengel met één groeipunt. De stengel bestaat uit opeengestapelde bladvoeten en bevat geen bast. Hierdoor

kan de plant ook niet in de breedte groeien, zoals echte bomen. Het is dan ook geen echte boom.

Hier zitten veel gemzen en meestal zien we er ook enkele behalve dit jaar. Gemzen hebben een geitachtig uiterlijk. Beide geslachten dragen horens, maar die van het mannetje zijn groter dan die van het vrouwtje. De horens zijn maximaal 32 cm lang. Ze staan recht

omhoog maar buigen aan het eind als een haak naar achteren. Mannetjes worden zwaarder dan vrouwtjes. Een mannetje heeft een lichaamsgewicht van 35 tot 50 kilogram, een vrouwtje tussen de 30 en 40 kilogram.

Gemzen eten in de zomer allerlei plantaardig voedsel, als grassen en kruiden, knoppen, naalden, schors en twijgen. In de winter voeden ze zich met mossen en korstmossen. Het zijn

dagdieren, die in de middag rusten. Vrouwtjes en hun jongen leven in kuddes, die uit wel honderd dieren kunnen bestaan. Mannetjes leven voornamelijk solitair, behalve in de bronstijd.

De witte stof die men ziet op de grond is zout dat achtergebleven is nadat de dauw is opgedroogd. Dit is echter een foto van een vorige reis want nu is er geen achtergebleven zout doordat dit is weggespoeld door de regen.

Wat het weer betreft hebben we ditmaal geen geluk. Het regent hier al enkele weken en de weersvooruitzichten zijn niet veel belovend.

Af en toe komen we ook in een oase terecht. Een oase in een woestijn kan alleen ontstaan als er grondwater is. Dit grondwater noemt men fosiel water.

De groenblauwe tabaksplant komt hier sporadisch voor. Het heeft gele bloempjes maar de bladeren zien er niet echt uit als een tabaksplant.

Af en toe dienen we een korte klim te maken maar echt moeilijk zijn de wandelingen in de Tabernaswoestijn niet.

Ondanks het droge klimaat in deze woestijn treft men toch af en toe wat groen aan. Het zijn allemaal gewassen die goed tegen de droogte kunnen.

We eindigen deze wandeling in de buurt van Mini-Hollywood.

Tabernas heeft nog een echte stierenarena (plaza de toros) op hun grondgebied. De arena werd gebouwd in 1986 en de plaatselijke bevolking organiseert er gevechten met vaarzen. De arena biedt plaats aan 2.000 toeschouwers en de toegang is er steeds gratis. Het zijn de plaatselijke macho's die de vaarzen op de korrel (of is het een sabel) nemen.

Momenteel ligt de arena er erbarmelijk bij. Ze wordt duidelijk niet meer gebruikt. We eten er wel onze picknick op.

Na onze wandeling verplaatsen we ons naar Villanueva del Cauche waar we twee nachten verblijven in Posade del Torcal bij de Vlaamse uitbaters Jorgen en Veerle.

Dinsdag 11 maart 2025

In de voormiddag bezoeken we de stad Antequera en de Dolmen van Menga.

Deze 16e-eeuwse kerk vermengd de laat Gotische en de vroege Renaissance bouwstijl met facetten van de Mudéjar, waarbij het plafond extra opvalt dankzij haar fraaie patronen.

Tegenwoordig worden hier diverse concerten en beurzen georganiseerd.

Voor de ingang van de kerk vind je de spectaculaire Romeinse baden, die dateren uit de 3e eeuw na Christus. Je treft er een plaquette die je uitleg verschaft over de lay-out van deze oude baden. Een van de baden werd gereconstrueerd.

We lopen onder de Arco de los Gigantes door. Deze indrukwekkende 7 meter hoge boog werd gebouwd door de architect Francisco de Azurriola, ter vervanging van de oude Islamitische Estapa Gate, de toegangspoort tot de stad in het noorden van Antequera.

Deze boog was ooit versierd met een prachtig beeld van Hercules, waarvan de resten nog steeds kunnen worden bewonderd, samen met de Romeinse inscripties die terug zijn te vinden op de stenen die werden overgebracht uit Romeinse dorpen in de omliggende omgeving. Ook zie je hier het embleem van het stadje, dat bestaat uit een Madonna-lilie, een kasteel en een leeuw.

Het Alcazaba van Antequera bestrijkt maar liefst 62.000 m² . Antequera's Moorse fort werd ten tijden van het Moorse Koninkrijk in 1300, gebouwd op de resten van een Romeinse nederzetting ter verdedigen tegen mogelijke Christelijke invasies. De klokkentoren werd in 1582 gebouwd ter regulering van de bewatering van de weilanden.

Het massief ‘de liggende indiaan’ is een kalkstenen berg van 880 m hoog die 500 m boven de vlakte uitsteekt en van alle kanten het landschap bepaalt. De Moorse prinses Tazgona was verliefd geworden op de gevangen christelijke ridder Tello. De prinses hielp de gevangen genomen ridder ontsnappen en beiden namen de vlucht. Achtervolgd door soldaten van haar vader vluchtten beiden de berg op en verborgen zich 2 dagen in een grot. Toen de soldaten hen op het spoor kwamen stortten de geliefden zich naar beneden om eeuwig verenigd te blijven. Sinds die tijd heet de berg La Peña de los Enamorados, of de rots van de geliefden.

Het spijtige aan dit verhaal is dat de Moorse koning tegen zijn soldaten had gezegd dat de prinses mocht huwen met ridder Tello. Afhankelijk van de stand van de zon kan je duidelijk de lippen zien van het indianenhoofd, alsook het linker neusgat en het linker oog. Het zou een natuurlijke rotsformatie zijn!

Ook de benedenstad had een verdedigingsmuur. Enkel de Puerta de Estepa staat er nog. Is gebouwd in 1749 en gaf toegang tot de weg naar Sevilla. Het was een van de toegangen tot het lagere gedeelte van Antequera dat ook geheel ommuurd was met muren van twee meter dikte. In 1931 werd ze afgebroken om het verkeer te vergemakkelijken maar in 1998 werd ze volledig heropgebouwd volgens het oorspronkelijke model met gesteente uit El Torcal. Het

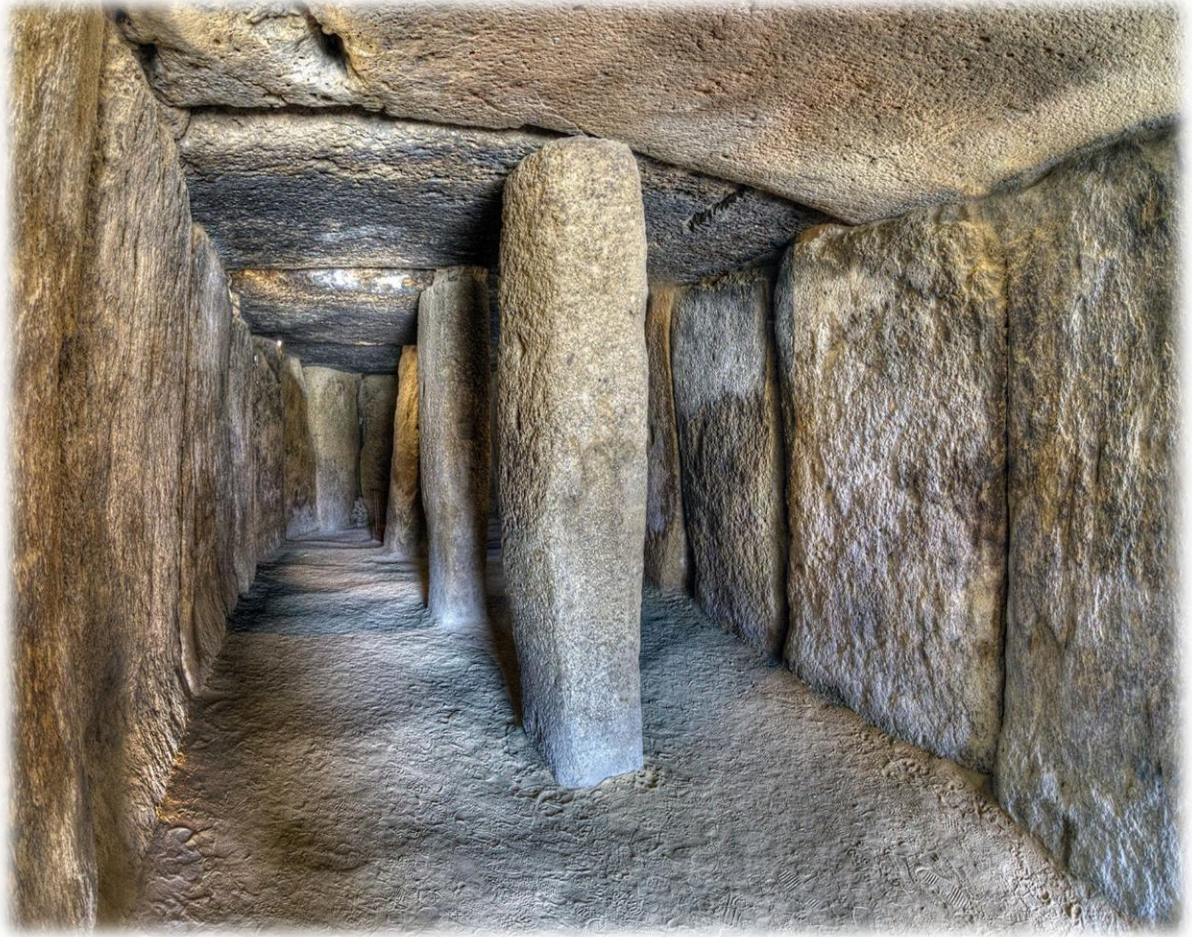
beeld bovenin is Virgen del Rosario (OLV van de rozenkrans). De grootste boog was voor de doorgang van voertuigen (paard en kar), de twee kleinere bogen voor de doorgang van voetgangers.

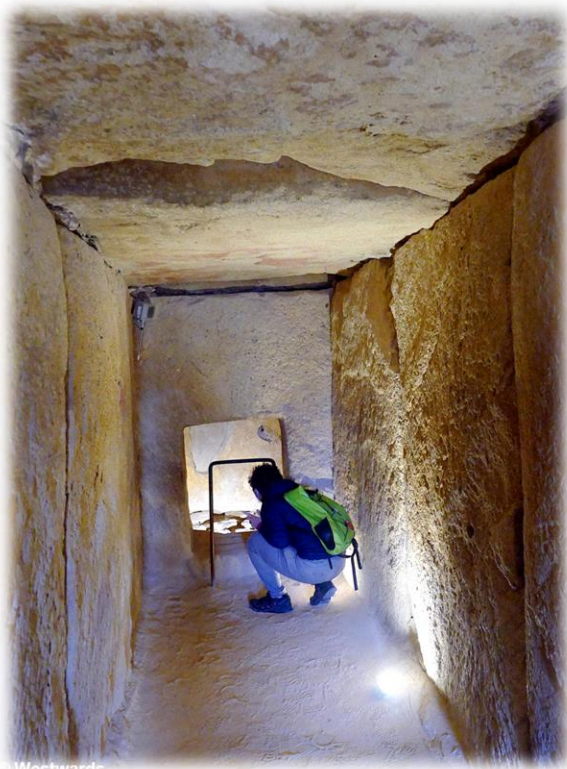
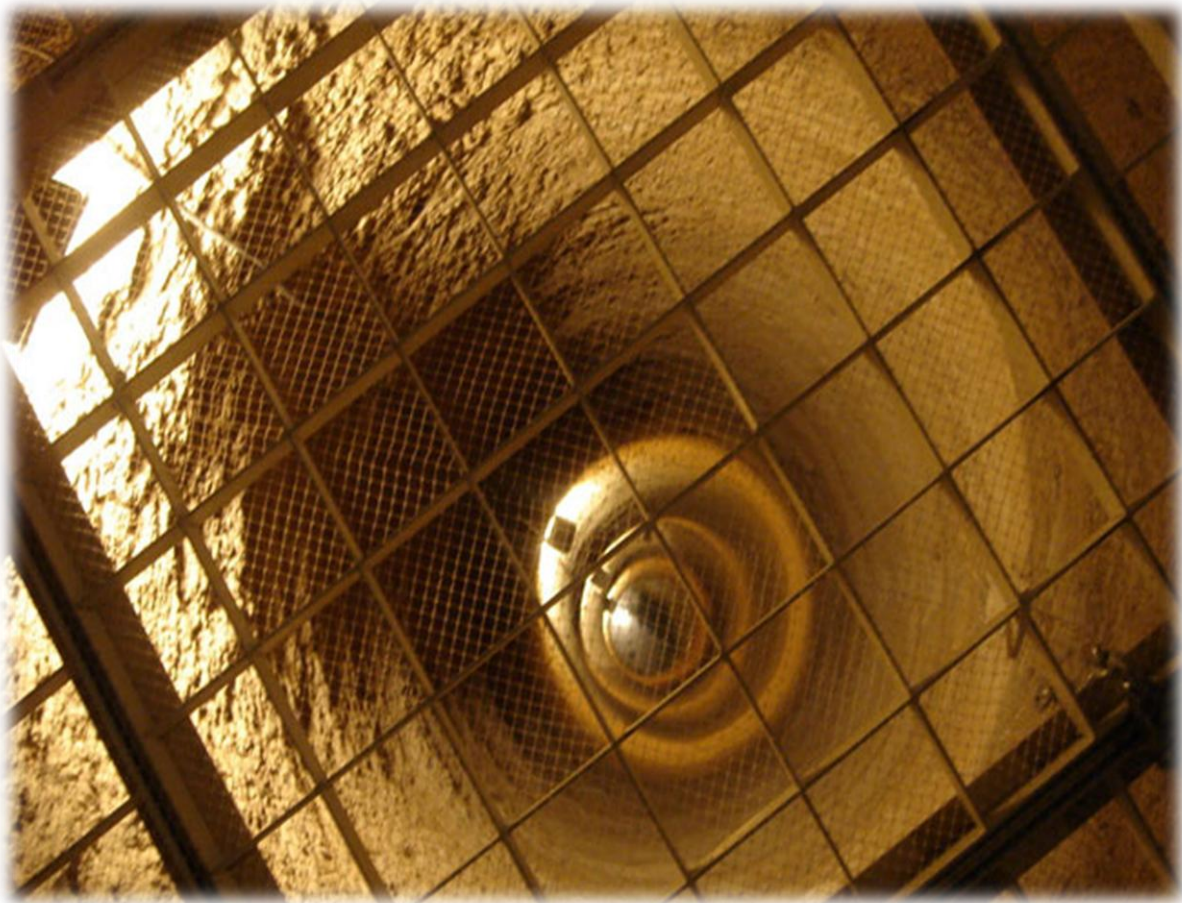

We brengen ook een bezoek aan de dolmen van Menga. Voor het eigenlijke bezoek aan de dolmen krijgen we eerst een documentaire te zien in het Engels, over de dolmen. Ondanks

hun lange bestaan zijn ze grotendeels intact gebleven. Hierdoor kunnen wij ze nog steeds bewonderen en ons vergapen aan reusachtige rotsblokken, waarmee onze verre voorouders, slechts geholpen door spierkracht, vee, houten planken en boomstammen, collectieve graven bouwden voor hun beter bedeeden. In de dolmen van Antequera zijn tot op heden geen menselijke resten aangetroffen, maar men gaat er vanuit dat deze ooit zijn geroofd of inmiddels volledig zijn vergaan.

Er zijn drie dolmen maar wij bezoeken er maar twee, de derde ligt eigenlijk buiten Antequera. De dolmen van Menga is beroemd sinds de tweede helft van de 17e eeuw. Nadat deze dolmen weer uit het zicht was verdwenen ontdekten de gebroeders Viera, in 1903 vlakbij hun boerderij de eerste dolmen die naar hun werd vernoemd. Twee jaar later ontdekten ze de dolmen van Menga. Het duurde tot 1905 totdat de andere dolmens werden ontdekt. In 1941 begonnen de eerste restauratiewerkzaamheden. De dolmen van Menga is de oudste van de drie en stamt uit het begin van het Bronzen Tijdperk (rond 2.500 voor Christus). Een kleine heuvel herbergt een grote, monumentale en ovaal gevormde grafkamer. Vanaf de ingang ziet de dolmen eruit als een lange, overdekte galerij. De grafkamer wordt gevormd door zeven grote vierkante blokken steen die worden overdekt door een enorme rots van 180.000 kilo (42 vierkante meter groot!). Het is onvoorstelbaar dat mensen zonder technische hulpmiddelen in staat zijn geweest dit reusachtige stuk kalksteen in beweging te krijgen, laat staan om het dwars over de andere blokken te leggen. Ter ondersteuning van de dakstenen staan er drie grote pilaren in het vierkante deel achterin.

In het grafgedeelte bevindt zich ook een put van 19,50 meter diepte. Deze put is uitgehakt in een rots.

Dinsdag 11 maart 2025

- Wandeling : Wandeling langs de Caminito del Rey
- Gebied : El Chorro
- Afstand : 4 km
- Stijgen : 100 m
- Dalen : 100 m
- Duur : 3 uur

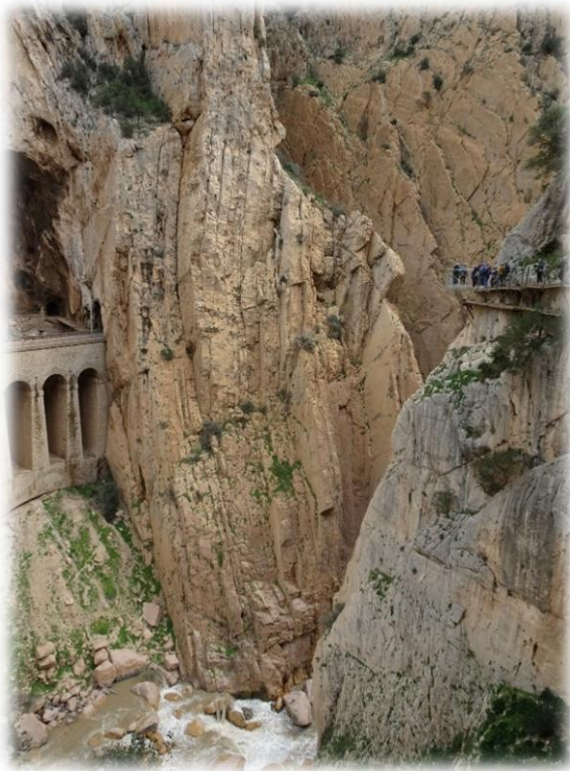
Naar de Caminito del Rey is er een aanlooproute van enkele kilometer door een mooi bos.

Alle deelnemers krijgen een haarnetje en een helm die men verplicht dient te dragen tijdens de wandeling langsheen de Caminito del Rey.

In 1901 werd duidelijk dat men een pad nodig zou hebben om spullen tussen de Chorrowatervallen en de Gaitaneiwatervallen te transporteren. Na vier jaar bouwen werd in 1905 het werfpad geopend.

Koning Alfonso XIII zou normaal gezien de trein nemen om de dam Conde del Guadalhorce te openen. Toen hij echter in El Chorro aankwam en het pad zag wou hij niet in de trein